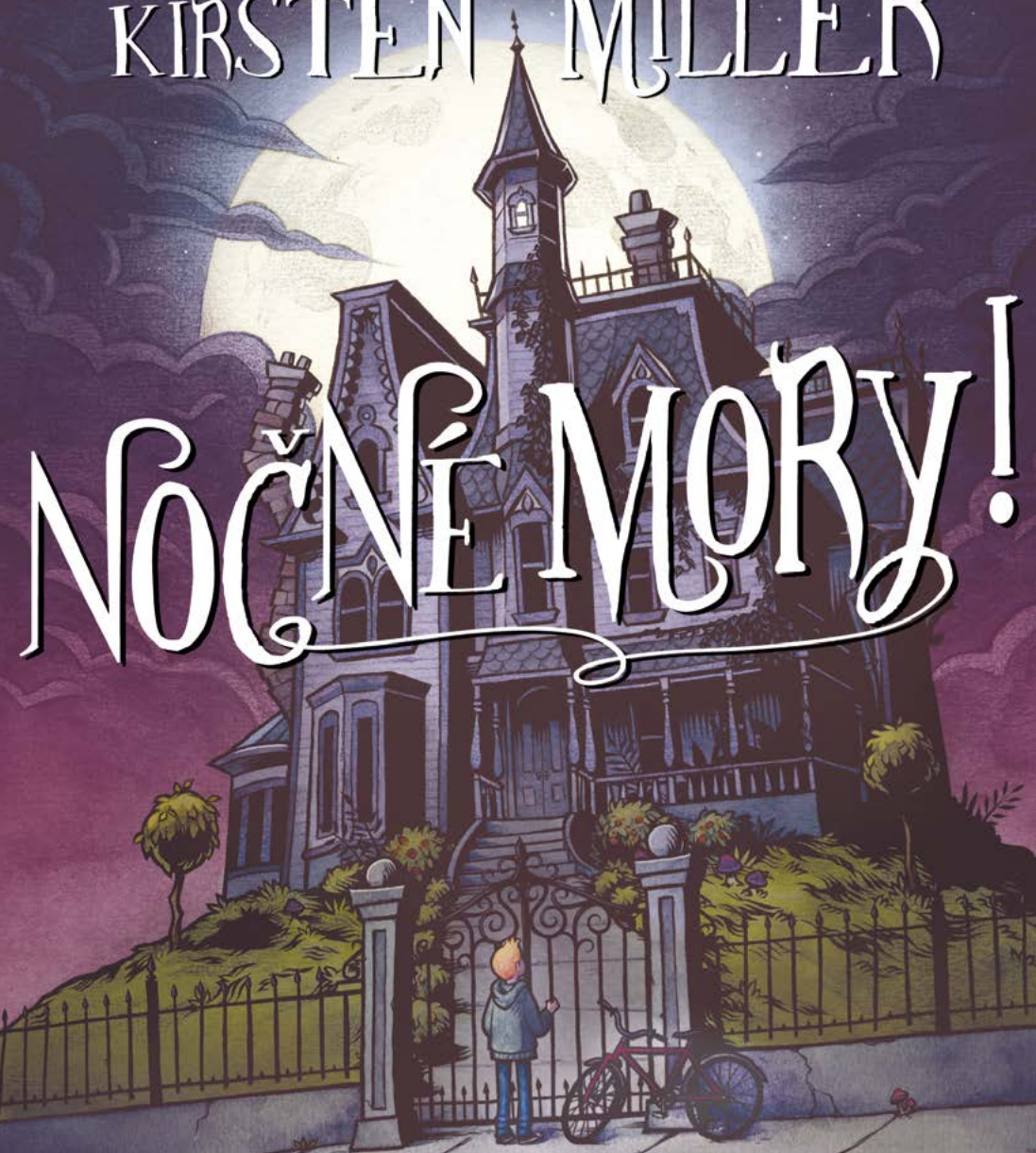

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

NOCNĚ MORY!

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Nočné mory!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.sk

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Jason Segel, Kirsten Miller

Nočné mory! – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

NOČNĚ MORY!

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Nightmares!

Copyright © 2014 by The Jason Segel Company
All rights reserved. Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House Children's Books, a division of Random
House LLC, a Penguin Random House Company, New York.

Translation © Martina Fedorová, 2017

© VYDAVATELSTVO XYZ, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0181-5

ISBN e-knihy 978-80-566-0242-3 (1. zverejnenie, 2017)

Al, Jillovi, Adamovi, Alison
a môjmu priateľovi R. B.
venuje J. S.

PRVÁ KAPITOLA

MACOCHIN BRLOH

Pred piatimi minútami odbilo polnoc. V okne obrovského starého domu na kopci uprostred mestečka Cypress Creek, stál chlapec a zamyslene hľadel do tmy. Bola to prečudesná stavba. Veranda prerastená popínavými rastlinami vyzerala ako nepreniknuteľná džungľa, po oporných stĺpoch sa vinuli hrčovité úponky starého viniča. Na záhone pred ňou zápasili o bledé lúče mesačného svitu listy paprade a glejovky. Zo samého stredu strechy vytrčala osemhranná veža, natretá tou najodpornejšou fialovou farbou, akú si možno predstaviť. Každý, kto o dom čo len okom zavadil, si musel pomyslieť, že

obyvatelia takéhoto čuda nebudú celkom normálni – aj keď chlapec v okne tak bezpochyby vyzeral. Mal celkom normálne svetlé vlasy farby piesku. Nijaké tetovanie, jazvy ani odporné bradavice. Pri pohľade na zúbožený výraz jeho tváre však bolo jasné, že za tými múrmi sa deje čosi hrôzostrašné.

Chlapec sa volal Charlie Laird a v mestečku Cypress Creek prežil celých dvanásť rokov svojho života. Spolu s mladším bratom Jackom vyrástli v malom rodinnom bungalove kúsok od miesta, kde teraz býval. Charlie ho dokonca videl z okna svojej novej izby. Bývala tam

už však celkom iná rodina s dvoma deťmi. Každú noc tu takto stál a hľadel do okien svojho bývalého domova, až kým v nich nezhaslo svetlo. Predstavoval si, ako za nimi v postieľkach spokojne spia iné dve malé deti, ktoré pozakrývali ich milujúci rodičia, mama a otec. A obetoval by čokoľvek, keby sa s nimi mohol vymeniť. Od chvíle, keď sa spolu s bratom a otcom presťahovali do fialovej ozruty na kopci s názvom DeChant Hill, už prešli tri mesiace. A rovnako dlho to bolo odvtedy, čo sa naposledy poriadne vyspal.

Charlie odstúpil od okna a na obločnom skle zazrel svoj odraz. Jeho tvár mala farbu skysnutého mlieka a pod unavenými červenými očami mal tmavé kruhy. Pri pohľade na vlastnú tvár si zhlboka vzdychol a odvrátil sa, aby sa pustil do práce. Uprostred izby stálo tridsaťosem veľkých kartónových škatúl, do ktorých si pri sťahovaní zbalil videohry, obľúbené komiksy a najvzácnejšie športové trofeje. Okrem niekoľkých kusov oblečenia zatiaľ vôbec nič nevybalili a každú noc, prv než sa uložil do postele, tie škatule presúval. Devätnásť z nich dostrkal pred dvere vedúce do chodby. Ďalších devätnásť malo za úlohu blokovať dvere do kúpeľne, hoci to, ako sa ukázalo, nebol až taký dobrý nápad.

Keby ho pri tom niekto pozoroval, zaiste by posmešne krútil hlavou. Charlie, samozrejme, veľmi dobre vedel, že barikády z kartónových škatúl proti nočným morám nič nez môžu. No vedel aj to, že čarodejnica, ktorá ho noc čo noc celé tri mesiace prenasleduje, je celkom iná než desivé sny, ktoré ho trápievali predtým. Na väčšinu z nich si po prebudení ani nespomenul, no na čarodejnicu zabudnúť nedokázal. Tá bola taká ozajstná ako nos medzi jeho očami. Preto keď sa nedávno zaprisahala, že Charlieho v noci odvléčie, povedal si, že to nemôže brať na ľahkú váhu. Zostávalo mu dúfať, že ju škatule zadržia a ona sa k nemu do izby nakoniec nedostane.

Na chodbe už totiž bola. Keď prvý raz počul, ako sa niekto za dverami zakráda, práve sa prebudil z nočnej mory. Spoza hôr na horizonte prebleskovali prvé lúče slnka, no dom ešte spal. Ticho preťal škripot hrdzavých pántov. Stará drevená dlážka zavrzgala a na schodoch sa ozvali ťažké kroky. Dost ťažké na to, aby patrili dospelému človeku. No keď v sebe Charlie vydoloval dostatok odvahy, aby vyšiel von z izby a presvedčil sa, komu patria, zistil, že otec s macochou spia. O pár nocí sa všetko zopakovalo. Tie isté zvuky. Škri-

pot. Vrzgot. Buchot. Otec tvrdil, že všetky staré domy vydávajú pazvuky. Brat bol zasa presvedčený, že v dome straší. Charlie však vedel, že duchovia neexistujú. Tri roky po nich usilovne pátral a keby existovali, určite by bol na nejakého natrafil. Nie. Charlieho Lairda trápilo niečo omnoho horšie než duchovia.

Tridsaťosem kartónových škatúl poslušne čakalo uprostred izby. Charlie si pri pohľade na ne vzdychol. Netušil, kde v sebe nájde silu, aby tú úmornú úlohu splnil. Sny, ktoré ho noc čo noc prenasledovali, boli čoraz desivejšie – a on čoraz častejšie prehrával v bitke s neodbytným spánkom, kde naňho číhali. Viečka mal ako z olova a nezadržateľne zíval. Aj dnes, ako zvyčajne, až do polnoci čakal, kým otec s macochou nezaspia. Nechcel, aby ho začuli, ako posúva škatule po dlážke ani ako vzdychá pod ich váhou, keď ich kladie na seba, aby zatarasil dvere. Najťažšie bolo nezaspať. Vyskúšal takmer všetko, aj lepiacu pásku, no tá obyčajná na viečkach vôbec nedržala a alumíniová mu zas vytrhla polovičku obočia. Z ustavičného pochodovania okolo izby sa mu krútila hlava. Potom sa kdesi dopyčul, že plný močový mechúr mu zaručene

nedá zaspať, a bez zaváhania sa tesne pred tým, ako šiel do postele, na prasknutie naliať vodou. Vzápätí však musel poodhadzovať devätnásť škatúl od dverí kúpeľne, aby včas dobehol na záchod. Keď nakoniec pred niekoľkými týždňami všetky ostatné pokusy zlyhali, Charlie sa odhodlal na svoj prvý nočný výlet do kuchyne, aby tam ukoristil zvyšky rannej kávy. Za každým ho z tej studenej žbrndy napínalo a neraz sa musel chytiť za nos, aby tú odpornú tekutinu vôbec dostal do úst – no káva bola to jediné, vďaka čomu sa mu spoľahlivo darilo nezaspáť.

Po špičkách prešiel k dverám, opatrne ich otvoril, aby nezaškrípali v pántoch, a vykukol na chodbu. S úľavou zistil, že je prázdna a tmavá. Takto to bolo preňho najlepšie. Na stenách totiž viseli hrozivé obrazy v starých rámoch, ktoré ho za svetla desili omnoho viac. Pozorne načúval, či nezačuje nejaký zvuk. Až potom sa, naboso, len v ponožkách, prekĺzal dole chodbou k zábradliu schodiska. Popri dverách bratovej izby. A tých, za ktorými spali otec s macochou. Práve míňal posledné dvere dlhočiznej chodby, keď ho začul – škrekľavý smiech, pri ktorom mu tuhla krv v žilách

a ktorý ho nútil rozbehnúť sa späť do postele. Za tými poslednými dverami sa totiž skrývali schody do veže. A na ich konci miestnosť, ktorej hovorili Charlottin brloh. Cez škáru poodchýlených dverí k nemu doľahol zvuk mäkkých mačacích labiek zostupujúcich dolu drevenými schodmi. Na dlážku chodby dopadlo mdlé svetlo.

Macocha nespala.

~ DRUHÁ KAPITOLA ~

TAJOMNÁ VEŽA

Veža mala Charlieho vo svojej moci dávno pred tým, ako sa stal zajatcom fialových stien obrovského domu. Stál v samom strede ospalého mestečka Cypress Creek, na vrchole nevysokého kopca. Pod ním sa kľukatili ulice s útulnými rodinnými domčekmi bielej alebo béžovej farby. V samom strede mestečka bol utešený park plný kvetov a námestie s obchodíkmi so všakovakým tovarom. Jedným slovom, bolo by to rozkošné malé mestečko ako z obrázka, nebyť odpornej fialovej ozruťy navrchu kopca. Nech ste sa v Cypress Creek pohli kamkoľvek, stačilo zodvihnúť zrak, a bola tam. Pokrytá

dreveným šindľom ako dračími šupinami, s vysokou špicatou strechou pripomínajúcou čarodejnický klobúk, tá veža bola z celkom iného sveta. Namiesto Cypress Creeku by sa určite omnoho viac hodila do nejakej rozprávky. Mala iba dve okná, jedno otočené na juh, druhé na sever, no ani v jednom z nich neboli záclony ani žalúzie. V noci, keď zvyšok domu utíchol a všade sa rozhostila tma, tie okná žiarili tlmeným svetlom. Matným a mihotavým. Charlieho mladší brat Jack žartom vravieval, že tam niekto necháva zažatú detskú lampičku, aby sa nebál. Charlie však vedel svoje.

Nech bol kdekoľvek, veža ho priťahovala ako magnet. Čoraz viac sa v ňom utvrdzovalo presvedčenie, že sa každú noc stáva miestom, kde sa dejú tajomné čary. Podľa všeobecnej mienky v tom dome dávno nikto nebýval, no raz v noci sa Charliemu zdalo, že v jednom z okien veže vidí obrys ľudskej postavy. Od toho večera ho veža nielen priťahovala, ale aj desila. Hlavne mu ani na chvíľu neschádzala z mysle. V škole o nej písaval slohy. Doma ju kreslil na každý zo svojich obrázkov. Keď ich ocko lepil páskou na dvere chladničky, vravieval, že Charlie dostal do vienka bujnú fantáziu. A vonkoncom nemohol pochopiť, čo jeho

staršieho syna na tej starej barabizni tak fascinuje. Čo zasa nijako nechápal Charlie. Väčšina obyvateľov Cypress Creeku si totiž myslela, že starý dom aj s tou pochabou vežou nie je nič, len stará ozruta, ktorá každému kole oči – odporná bradavica na utešenej tvári malebného mestečka, s ktorou, žiaľ, musia nejako žiť, a tak robili, čo mohli, aby ju odignorovali. Všetci, okrem Charlieho. Charlie totiž vedel to, čo iní nevedeli.

Aj to, že nie je sám, pre koho je tajomná veža čosi viac než zbytočná opacha. Vždy keď sa na chladničke objavil jeho nový obrázok, Charlieho mama ustarostene zbledla. Až jedného dňa, keď mal Charlie osem rokov, mu povedala, že ako dieťa starý dom niekoľkokrát navštívila. Aj to, že v tom čase miestnosť vo veži patrila rovnako starému dievčatku.

„Aké to tam bolo?“ Charlie sotva dýchal. „Desivé? Úžasné? A straší tam? Je tam...“

„Bolo to... nezvyčajné.“ Mama znovu zbledla, takže Charlie tušil, že toho vie o veži omnoho viac, a že je to niečo temné, ba možno aj nebezpečné. Darmo prosíkal, aby mu ešte čosi prezradila. Zakaždým ho odbila s tým, že urobí najlepšie, ak sa tomu miestu celkom vyhne. Zrejme vyzeral veľmi sklamane, lebo si ho po-

sadila na kolená a dala mu čestné slovo, že mu o veži porozpráva všetko, čo vie, keď bude o čosi starší. Jej sľub však navždy zostal iba sľubom. Charlieho mama sa ho totiž nikdy nepodarilo splniť. O niekoľko mesiacov neskôr ochorela a zomrela štyri dni a tri hodiny pred jeho deviatymi narodeninami.

Aj po maminej smrti Charlieho očarenie vežou ďalej silnelo a rástlo ako jedovatá bylina. Vypytoval sa na ňu učiteľov. Vyzvedal podrobnosti v mestskej knižnici. Dokonca priamo uprostred festivalu redkvičiek oslovil samého starostu. Zdalo sa, že nikto v celom mestečku o záhadnom dome nič nevie – nič, okrem štyroch neodškriepiteľných skutočností:

Ozrutný domisko je starší než zvyšok mestečka.

Dal ho postaviť Silas DeChant, čudácky miliónár, ktorý neznášal ľudí a žil ako pustovník.

Dom vlastnoručne natrela nafialovo Silasova manželka.

Roky v ňom už nikto nebýva.

Charlieho otec tvrdil, že tam naposledy žila nejaká stará pani. Jeden z učiteľov si zasa spomenul, že poslednou obyvateľkou starého domu bola zvláštna žena, ktorá sa obliekala do fialovej a na Halloween rozdávala deťom

fialové lízanky s hroznovou príchuťou. Sused mu prezradil, že posledná majiteľka domu sa odsťahovala za dcérou kamsi do iného štátu. A jeho manželka dodala, že ak žije, musí mať aspoň 110 rokov.

Jedno sobotné ráno sa starý fialový dom nečakane znovu dostal na pretras. Všetci hovorili o jedinom. O najnovšej správe, ktorú im doručil poštár spolu s raňajšími novinami: posledná majiteľka fialového kaštieľa zomrela. Najneuveriteľnejšou časťou tejto nečakanej správy bolo, že sa tak stalo iba dva dni pred jej 111. narodeninami, keď prehrala v žolíku.

Až neskôr sa v kaviarni, kam občas s bratom a otcom zašli na palacinky so šľahačkou, od čašníčky dozvedeli, že kaštieľ zdedila vnučka starej panej a plánuje sa doň nasťahovať. Pán od vedľajšieho stola dokonca vedel, že sa volá Charlotte DeChantová a má v pláne otvoriť si na námestí vlastný obchod. Z toho, akým tónom ľudia z mestečka o jeho budúcej obyvateľke klebetili, Charlie usúdil, že Charlotte DeChantová nebude obyčajná osoba. A keď ju prvý raz na vlastné oči uvidel, presvedčil sa, že tušenie ho neklamalo.

V ten jesenný deň, keď sa Charlie vybral na bicykli navštíviť svojho kamaráta Alfieho a po ceste zbadal, že

pred fialovým domiskom zastavuje akási neznáma dodávka, bolo celkom chladno. Spoza volantu vystúpila vysoká, štíhla žena s divokými oranžovými kučerami, ktoré jej bláznivo lietali okolo hlavy – hoci inak bolo bezvetrie a nepohol sa ani lístok. Okolo členkov jej šušťala široká čierna sukňa. Na bielom tričku mala krvavočervenou a machovozelenou farbou napísané LOTTINO HERBÁRIUM. Žena podišla k zadným dverám dodávky a otvorila ich. Z miesta, kde Charlie stál, jasne videl, že v aute nie sú nijaké škatule. Iba samé rastliny. Akoby niekto vykopal celú záhradu a previezol ju do Cypress Creeku.

„Hej, chlapče! Keď mi s tým pomôžeš, dám ti päť dolárov,“ zavolala smerom k nemu.

A Charlie, hoci mu rozum kázal pravý opak, poslušne dotlačil bicykel smerom k dodávke, aby sa mohol lepšie pozrieť. „Čo je toto všetko?“ spýtal sa.

„Zakliaty les,“ odpovedala žena vecne.

„Čože?“ Charlie sa inštinktívne mykol. Od dospeláka čosi také v nijakom prípade nečakal. Zrejme to myslela ako žart, no naozaj sa zdalo, že z dodávky sa vyrojí zástup škriatkov a možno aj nejaká tá bludička.

Celkom ho zmiatlo, keď sa tá pani nečakane nahlas rozosmiala. Jej smiech bol nepríjemne prenikavý – skôr škrekot než chichot. „Nerozumieš žartu? Sú to len rastliny. Chystám sa otvoriť malú prevádzku.“

O tom, že sa ktosi chystá otvoriť nový obchod vedľa zmrzlinárne, už Charlie s kamarátmi počuli. Na vlastné oči videli, ako je tam v poslednom čase rušno a že ktosi natrel steny všetkými možnými odtieňmi zelenej. Paige, jediné dievča z ich bandy, prvej napadlo, že tam asi otvorí kvetinárstvo alebo záhradníctvo. Rocco dúfal, že to bude terárium s hadmi a jaštermi. „Budete tam predávať rastliny?“

„Skôr čarovať.“ Charliemu prekvapene vyletela hlava. Žena ukázala prstom na nápis na svojom tričku. „Vidíš? Bude to LOTTINO HERBÁRIUM. Bylinkárstvo. Som totiž bylinkárka. Čo znamená, že využívam liečivú silu rastlín, aby som pomohla chorým ľuďom.“

Na krátku chvíľu sa Charlieho zmocnila pochabá nádej. No takmer vzápätí ho opustila, keď si spomenul, že jeho mame už nijaké bylinky nepomôžu.

Zodvihol oči a zbadal, že žena sa mu skúmavo díva do tváre. „Ako sa voláš?“ spýtala sa, akoby to dávno vedela. Pohľadom zavadil o svoj bicykel. Vnútorňý hlas mu našepkával, aby naň okamžite nasadol a ufu-jazdil čo najďalej. Tá žena sa vymykala akejkolvek norme – teda aspoň tej, na akú bol Charlie zvyknutý, určite. Navzdory svojmu pocitu oprel bicykel o plot a podal jej ruku.

„Charlie. Charlie Laird,“ predstavil sa. Žena prijala ruku, ktorú jej podával, no nepotriasla ju. Držala ju v dlaniach ako malé zvieratko, ktoré sa jej práve podarilo chytiť.

„Charlie Laird,“ zopakovala so zubatým úsmevom. „Ja som Charlotte DeChantová. Ani nevieš, ako som sa tešila, že sa s tebou zoznámim.“

Charliemu prebehli po chrbte zimomriavky a rýchlo ruku stiahol. „Prečo?“ spýtal sa ostražito. A vôbec, ako je to možné? Veď doteraz nemohla o jeho existencii ani len tušiť.

„Ak sa nemýlim, si v nejakom príbuzenskom vzťahu s Veronikou Lairdovou,“ pokračovala Charlotte.

Mal pocit, akoby mu strčila ruku do hrude, chytila ho za srdce a mocne mu ho stisla. „Je to moja mama.“

„Kedysi sme sa poznali, ale to už bolo dávno,“ zádušne sa usmiala Charlotte. „Bolo mi veľmi ľúto, keď som sa dozvedela, že zomrela.“

„To je v poriadku,“ hlesol Charlie, hoci to v poriadku vôbec nebolo. A nebude. Týpol, aby tá žena zmenila tému rozhovoru, a cítil, ako mu horia líca.

Jeho želanie sa hneď splnilo. Charlotte zdvihla obočie a hlavou kývla k dodávke. „Nuž, čo ty na to? Chceš si zarobiť pár drobných?“

„Neviem, ja...“ zaváhal. Doma mu vždy opakovali, že sa nemá dávať do reči s cudzími ľuďmi – a táto žena so svojimi ohnivými vlasmi a prenosnou džungľou bola nielen celkom cudzia, ale aj čudná.

Charliemu zabľúdil pohľad smerom k domu za jej chrbtom a, ako zvyčajne, k tajomnej veži. Tá žena bola

čudná, no ešte nikdy nebol k fialovému domu tak blízko. Všetko, o čom kedy premýšľal a sníval, bolo na dosah, na druhej strane vchodových dverí. Nemohol len tak odísť.

„Asi by som mala niečo prihodiť,“ lišiacky sa usmiala Charlotte. „Čo by si povedal na päť dolárov a prehliadku domu k tomu?“

Akoby mu čítala myšlienky. Charlieho zvedavosť bola ako svrbenie, ktoré si naliehavo potreboval poškriabať. Je ten dom rovnako škaredý zvnútra ako zvonka? Prečo sa vo veži každú noc svieti? Kto bol ten človek, ktorého zazrel v okne? Hlavou mu vírili tisícky otázok.

„Čo je v tej veži?“ spýtal sa nakoniec dychtivo.

Charlotte sa opäť škreklavo zachechtala a Charlie mal čo robiť, aby si prstami nezapchal uši. „Duchovia mŕtvych a strešné strašidlá.“

Tie slová mu mali stačiť, aby sa zvrtol a utekal kadeľahšie. Okamžite mal vysadnúť na bicykel, vyštartovať k Alfieho domu a ani raz sa neobzrieť. Náhle ho prepadla nezvyčajná úzkosť. Napriek tomu neodišiel. Nedokázal to. Ani netušil, či to spôsobila jeho zvedavosť, alebo ho dovnútra domu vtáhovalo akési tajomné

kúžlo, no bez ďalšieho premýšľania sa pustil do prenášania črepníkov s kvetmi na prednú verandu. Vzal si od nej päť dolárov. A potom nasledoval Charlotte dnu, aby mu ukázala dom, ako to sľúbila.

Vo dverách sa mu priplietla pod nohy vypasená pási-kavá mačka. Premerala si ho od hlavy po päty, naježila sa a zaprskala. Charlie tú ryšavú potvoru opatrne pre-kročil a ponáhlal sa za Charlotte, keď mu práve ukazo-vala salón a knižnicu. Obrovské pohovky a vysedené kreslá v oboch miestnostiach mali orgovánovofialové, fuksiové alebo bledofialové čalúnenie. Dokonca aj poličky v knižnici boli natreté farbou zrelých baklažánov.

„Páni! Je to fakt uletené!“ vyhrkol. Čím viac sa približovali k veži, tým väčšmi ho zvierala úzkosť. „Chcel som povedať útulné. Máte to tu fakt super.“

„Dobrý pokus,“ uškrnula sa Charlotte. „Ten bláznivý nábytok som zdedila spolu s domom. Dám to všetko premaľovať alebo to aspoň niečím prikryjem. V detstve som si tej odpornej fialovej užila viac než dost.“

Pustila sa hore širokým dreveným schodiskom, ktoré sa špirálovito vinulo k veži. Charlie sa ocitol na prvom schode, no zrazu nebol schopný ďalšieho pohybu. Ohromene cível na portrét zavesený na stene odpočívadla. Na

obrazu bola tvár mladého muža v staromódnom žakete, košeli s vysokým golierom a kravatou zaviazanou na mašľu. Už na prvý pohľad vyzeral ako zámožný človek a bol by aj veľmi pekný, nebyť tmavých kruhov pod očami a úzkostného výrazu.

„Kto je to?“ spýtal sa Charlie svojej sprievodkyne. Dobre si pamätal kruhy pod očami svojej chorej matky, a tak mu napadlo, že ten muž na obraze zrejme tiež trpel nejakou chorobou.

Charlotte zastala, a keď sa k nemu otočila, uprene sa naňho zadívala ako na veľmi vzácny hmyzí exemplár. „Jeden z mojich prapraprapredkov. Volal sa Silas DeChant,“ vysvetľovala. „To on dal postaviť tento dom.“

Charlie sa striasol. Celé roky po Silasovi pátral. Pani v knižnici mu dokonca odprisahala, že v celom Cypress Creeku nenájde jediný portrét či fotografiu záhadného zakladateľa mesta. A zrazu ho má priamo pred očami – a navyše sa dozvie, že si tu celý čas pokojne visel!

„Čo sa mu stalo?“ hlesol Charlie a krčovito zovrel zábradlie. Zatočila sa mu hlava a akoby mu odrazu zmäkli kolená alebo sa dlážka pod jeho nohami zmenila na želé. „Bol chorý?“

„Povedzme, že uviazol na veľmi temnom mieste,“ vzdychla si Charlotte. „Ale dostal sa z toho. Starká tvrdila, že Silas si dal tento portrét namaľovať, aby mu pripomínal, že sú na svete miesta, kam sa síce ľudia môžu zatúlať, ale kde by v nijakom prípade nemali zostávať.“

„Ako napríklad?“ spýtal sa Charlie.

„Ako napríklad Las Vegas,“ žmurkla Charlotte. Potom sa mu otočila chrbtom a pokračovala ďalej po schodoch. „Ideš?“

Charlie bral schody po dvoch, aby dobehol novú majiteľku fialového domu.

Na druhom poschodí prekročili prah nízkych dverí a ocitli sa na schodisku, kde sa aj útlý Charlie cítil stiesnene. Keď konečne vystúpili na samý vrch, Charlotte ustúpila nabok a širokým gestom ukázala okolo seba. „Vitaj v mojom brlohu,“ povedala s pýchou v hlase.

To miesto bolo presne také čarovné, ako si ho Charlie predstavoval. A omnoho väčšie, než by bol očakával. Takmer všetky steny boli zapratané poličkami a obrazmi, okrem jednej. Tá bola celkom prázdna. Svetlo sem prenikalo cez dve obrovské okná a každé z milióna zrníček prachu, ktoré poletovali v ovzduší, sa v jeho lúčoch menilo na zrníčko zlata. Na poličkách sa tiesnili sklenené fľaše a dózy naplnené rôznymi druhmi suchých plodov, kvetov a zvráskavených húb. Uprostred miestnosti stál obrovský drevený písací stôl, na ktorom boli rozhádzané pastelky, tuby farieb, výkresy a skicáre.

Spod kopy dokrčených hárkov papiera vykúkala akási kresba. Charlie z nej videl iba malý kúsok, no dosť na to, aby si urobil dokonalú predstavu o tom, čo znázorňuje. Tri hady – hnedý, červený a smaragdovo-zelený – pripravené zaútočiť spod kopy papiera. Takmer by odprisahal, že ich počul syčať – a práve keď už pohľad na ne nemohol dlhšie vydržať, ten zelený akoby naňho vyceril ostré zuby.

„Sú ako živé,“ očarene hlesol. „To ste kreslili vy?“

Charlotte schmatla obrázok a rýchlo ho otočila prednou stranou na stôl.

„Je to len skica,“ prehodila rozpačito. „Čo povieš na túto miestnosť?“

„Je to...“ Charlie pátral po správnom výraze.

„Dokonalé miesto na prácu?“ dokončila zaňho. „Vieš, práve som sa pustila do malého projektu a napadlo mi, že niekto v tvojom veku by sa mi náramne hodil...“

Hodil? Charlie sa striasol. Prečo to znelo, akoby mu chcela všetky kosti v tele rozdrviť na prášok? O členky sa mu obtrelo čosi mäkké a keď sklopil oči, zbadal obriu oranžovú mačku. Prepletala sa mu pomedzi nohy, zlomyseľne naňho gánila, akoby aj ona vedela, na čo všetko by sa jej hodil.

Ktosi zazvonil dole pri dverách tak nečakane, že Charlie nadskočil. Charlotte sa rozbehla dole schodmi a on si s úľavou vydýchol. Vedel, že by sa mal dať na útek, no ani sa nepohol, príliš ohromený tým, čo okolo seba videl. Bol ako primrznutý. Počul, ako sa o dve poschodia nižšie so škripotom otvorili hlavné dvere.

„Ahoj!“ ozval sa Charlottin hlas.

„Uhm... ahoj, volám sa Andrew Laird a toto je môj syn Jack. Prepáčte, asi to bude znieť čudne, ale nie je u vás náhodou môj druhý syn Charlie? Ideme okolo a všimol som si pred vašim domom jeho bicykel. Dúfam, že neurobil nič zlé.“

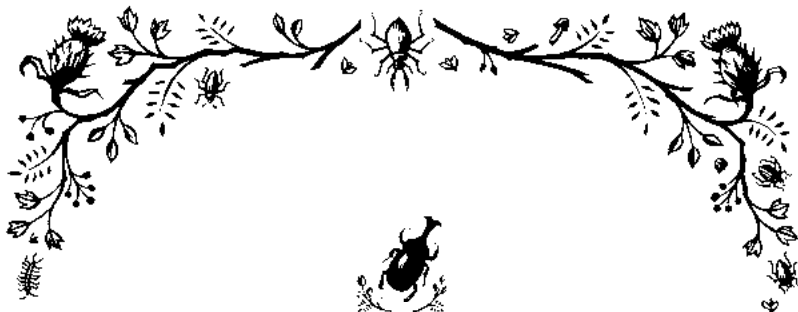
„Ani náhodou! Práve naopak. Máte skvelého syna, pán Laird,“ vyhlásila Charlotte. „Pomohol mi vyniesť pár vecí z auta. Je hore na poschodí. Nedáte si šálku kávy?“

Charlie si bol istý, že otec odmietne. V poslednom čase okrem práce nikam nechodil. Smútok za manželkou ho zmenil na pustovníka. Andrew a Veronika Lairdovci bývali hviezdny pár mestečka. Po manželkinej smrti Charlieho otec rušil všetky pozvania. Vždy si našiel nejakú výhovorku, aby nemusel nikam chodiť. Charlie čakal, ktorú z nich použije tentoraz.

Vzápätí z jeho úst počul slovo, ktoré spečatilo Charlieho osud.

„Rád.“

O jedenásť mesiacov neskôr sa Charlotte DeChantová stala Charlieho macochou. A Charlie sa zaprisahal, že jeho noha do tajomnej veže viac nevkrôčí.

TRETIA KAPITOLA

POLNOČNÉ STRETNUTIE

Za tri roky, ktoré ubehli od maminej smrti, Charlie Laird pochopil, že dojomom nemožno dôverovať. Jeho mama vyzerala celkom zdravá – takmer do samého konca. Aj Charlie vyzeral na prvý pohľad ako celkom normálny chalan, hoci jeho život taký ani náhodou nebol. A tak si každý myslel, že aj Charlotte DeChantová bude tou najlepšou macochou na svete. Charlie však vedel, že tá žena zďaleka nie je tou, za ktorú sa vydáva. Všetko bol iba klam a pretváрка.

Zastal na prahu kuchyne a žmúril do tmy, aby našiel zelené svetielko kávovaru. Pomaly si mu oči privykli

a mohol preskúmať zvyšok miestnosti. Zdalo sa, že mu nič nehrozí, no ako sa už naučil, človek by nemal stopercentne veriť tomu, čo vidí. Opatrne urobil krok cez prah kuchyne. Na sporáku horel malý belasý plameň pod Charlottiným obľúbeným čiernym kotlíkom. Kuchyňa po renovácii voňala čistotou, rovnako ako novučičky antikorový sporák, len Charlottine hrnce a panvice vyzerali, akoby ich vytepli v temnom stredoveku. A nech varila čokoľvek, zakaždým to smrdelo ako zdochnutý potkan alebo psí prd. Charlie si nepotreboval zasvietiť, aby s istotou vedel, že musí byť opatrný, lebo na dlážke sa určite povalujú zvyšky rastlín, ktoré sa macoche nezmestili do hrnca.

Všade, kam sa Charlotte pohla, zavládol chaos a neporiadok, akoby jej chodili za päťami. Odchod z domu cez verandu prerastenú rastlinnou džungľou bol ako prechod amazonským

pralesom. Všetky izby v dome

boli zapratané závaracími fľašami so sušenými bylínami a pohármi so zájdenou špinou. Kamkoľvek človek stúpil alebo si sadol, nevy-

hol sa stretnutiu s mazľavou hubou alebo útoku pokrúteného konára. Charliemu to išlo na nervy. Párkrát sa pokúsil upratať, no Charlottina mačka Aggie mu bola zakaždým v pätách a zhadzovala všetko, čo pred chvíľou uložil. Jediné miesto, kde v macochinom svete panoval poriadok, bolo LOTTINO HERBÁRIUM. Charlotte si dala veľmi záležať, aby tam bolo vždy všetko na svojom mieste. Každý struk, semiačko či huba z lona matky prírody boli uložené vo fľaši a označené nálepkou. A stálo ich tam na policiach viac než tisíc.

LOTTINO HERBÁRIUM bolo vskutku čosi nevídané – a v celom Cypress Creeku sa nenašiel nikto, kto by pri pohľade cez výklad nežasol. Pár týždňov po jeho slávnostnom otvorení si decká v škole z Charlieho uťahovali pre otcovu divnú frajerku, ktorá sa vždy oblieka iba do čierneho a vyvára smradľavé gebuziny. Narážky však razom utíchli, keď Charlotte jednému z najväčších krikľúňov vyliečila ohyzdné pupáky a pomohla starostovi zbaviť sa strumy. Od tých čias si v LOTTINOM HERBÁRIU zákazníci podávali kľučky a nikto si už nedovolil nijaké pichľavé poznámky poza Charlottin chrbát. Celé mestečko podľahlo jej kúzlu.

Charlie nechcel riskovať, že v kuchyni niečo zhodí, a tak otvoril chladničku, aby si aspoň trochu posvietil. Vďaka tomu zbadal na zemi podozrivú mláku, ktorú opatrne prekročil, a prešiel ku kávovaru stojacemu na pracovnej doske na opačnej strane kuchyne. Dosiaľ sa mu tam vždy podarilo nájsť nejaké zvyšky kávy od raňajok, no dnes ju ktosi vylial a kanvicu umyl. Charlie si pritiahol stoličku, aby dočiahol na najvyššiu policu kuchynskej skrinky, kam odkladali mletú kávu. Vložil do kávovaru čistý filter, ako to odpozoroval od Charlotte. Nasypal doň desať kopcovitých lyžíc kávy a do nádržky nalial za kanvicu vody. Práve stlačil gombík s nápisom *start*, keď sa mu okolo nôh obtrelo čosi teplé a chlpaté.

Takmer vyskočil z kože. V ľaku urobil krok dozadu, no zakopol o tú zakrádajúcu sa príšeru a s buchotom pristál na kuchynskej dlážke.

„Mňau,“ zamňaukala Aggie víťazne a spokojne si oblízala prednú labku.

Charlie odjakživa mačky zbožňoval, no Aggie nebola mačka, ale pekelný démon v oranžovom kožuchu. „Ty malá diabolská...“ zavrčal. Vtom začul kroky na schodoch z veže. Bleskurýchlo sa pozviechal zo zeme.

„Charlie? Si to ty?“

Vo dverách kuchyne zastala macocha, župan pevne previazaný opaskom, na tvári jeden zo svojich najfaľošnejších úsmevov. Očividne chcela, aby si myslel, že ju jeho prítomnosť v kuchyni náramne prekvapila, no zlomyseľný záblesk v očiach ju prezradil. Striehla naňho a teraz sa jej ho podarilo dolapiť.

Charlotte urobila pár krokov smerom k Charliemu, keď jej do nosa udrela prenikavá vôňa kávy.

„Tvoj otec vie, že piješ kávu?“

V studenom svetle chladničky Charlotte vyzerala ako duch. Na líca jej dopadali ostré tieňe, nos mala zrazu dlhší a špicatejší a kučeravé vlasy jej trčali na všetky strany ako klaunovská parochňa. Charlieho kamoš Rocco tvrdil, že Charlotte je pekná. Podľa Charlieho vyzerala skôr ako...

„Páni, to je sila! Koľko kávy si tam nasypal?“ spýtala sa, nazízajúc do filtra.

Charlie čakal, že vypne kávovar. Namiesto toho vzala z police hrnček a položila ho na stôl pred neho. „Myslím, že ti to neublíži, ale bude to chutiť ako blato.“

Najlepšia macocha na svete – stálo napísané na hrnčeku. Dal jej ho Charlieho brat k Vianociam. Žene,

ktorá im ukradla otca. Samozrejme, na polici stálo milión iných hrnčekov. Charlotte naschvál vybrala práve tento.

„Si si istá?“ spýtal sa ostražito. „Ty mi dovoľíš piť kávu?“

„Pomohlo by azda, keby som ti to zakázala?“ spýtala sa. „Mimochodom, sama som začala piť kávu približne v tvojom veku.“

Len čo bola káva hotová, macocha si tiež vzala hrnček a obom im naliala. „Dáš si so mnou?“ spýtala sa a pritiahla si ku kuchynskému stolu stoličku.

Charlie sa ani nepohol. Oči upieral na hrnček s kávou. Po ničom inom netúžil viac, no tú radosť jej neurobí. Bohvie, čo mu tam primiešala. Videl, ako minule vliekla do svojho brloha debničku plnú bruchatých sklenených fliaš. V niektorých z nich šplechotali zvláštne vodičky, v ďalších videl prášok, tablety alebo odpornú želatínu. Tieto špeciality si nechávala výlučne pre seba – tie veru v obchode neponúkala. Len ona vedela, načo sa dajú použiť. Tvrdila, že sú to liečivé bylinné prípravky. Charlie by sa s kýmkoľvek ochotne stavil, že prinajmenšom v jednej z tých fľaštičiek mala prípravok na odstraňovanie nepohodlných nevlastných synov.

O tom, že by sa ho Charlotte najradšej čo najrýchlejšie zbavila, nepochyboval.

„Posaď sa,“ ponúkla ho Charlotte. „Najvyšší čas, aby sme sa my dvaja pohovárali.“ Na perách mala ten istý úsmev, dívala sa však veľmi vážne. Nebola to prosba. Bol to rozkaz.

Charlie odfrkol, aby zamaskoval rozpaky. „Nemysli si, že z nás budú najlepší kamoši na svete, keď mi dovoľíš piť kávu.“ Samého ho zarazilo, keď počul, ako jej odvrkol. Kedysi nemal najmenší problém udržať svoje emócie pod kontrolou, no v poslednom čase ho čoraz viac premáhal hnev. Akoby v ňom oživala neznáma temná sila, ktorá si s ním robila, čokoľvek sa jej zachcelo. Hovoril jej „temnota“ a v duchu si ju predstavoval ako čierny lepkavý asfalt, ktorý pohltí všetko, s čím sa dostane do kontaktu. Pamätal si, že v ňom začala bublať v tom istom čase, keď prvý raz zabľúdil do svojej nočnej mory. Čoraz menej sa mu ju darilo udržať na uzde.

„Čo je s tebou, Charlie?“ spýtala sa Charlotte. „Prečo si neprestajne taký nabrúsený?“

Mohol sa pustiť do výpočtu macochiných zločinov, ale to by tu strávili celú noc.

„Ani tebe by sa nepáčilo, keby ti niekto ukradol rodinu,“ odsekol Charlie.

Charlotte sa zhlboka nadýchla. Keď prehovorila, oči mala ako dve štrbiny. „Nikomu som nič neukradla. Nemám v úmysle obsadiť miesto po tvojej mame, Charlie.“

Nebolo to prvý raz, čo to vravela, no Charlie mal za každým pocit, akoby ho niečo poprhlo. „To by sa ti nepodarilo, ani keby si chcela. Nech by si urobila čokoľvek. Moja mama bola tá najláskevšia, najmilšia, najmúdrejšia a...“

Charlotte porazenecky zodvihla ruku. „Áno, ja viem. Počula som to už najmenej stokrát. Nezabúdaj, že som ju tiež poznala.“

Odmlčala sa, zahľadená do svojho hrnčeka s kávou. „Ako vidím, porozprávať sa nám nie je súdené, no aj tak ti položím jednu otázku, Charlie. Prečo sem každú noc chodíš a nalievaš sa kávou?“

Charlie prekrížil ruky na hrudi. Zaťato mlčal.

Macoča ho mlčky pozorovala – tak, ako to často robievala, keď si myslela, že sa na ňu nikto nedíva. „Vieš, že si celkom ako ona? Veronika vedela byť tiež neuveriteľne tvrdohlavá.“

Pri zvuku maminho mena sa už neudržal. „Prestaň sa tváriť, že si poznala moju mamu.“

„Dosiaľ som o tom nehovorila. Bolo mi jasné, že je to citlivá téma, no pre tvoju informáciu, s Veronikou sme sa spoznali práve v tomto dome, keď sme mali obe dvanásť,“ vyprskla a zelenými očami ho vyzývavo prepaľovala, akoby sa chcela presvedčiť, či sa odváži odporovať.

„Azda ti o tomto dome nerozprávala? Nepoznáš ani jeden z jej príbehov?“

„Príbehov?“ prehodil Charlie a nasilu zazíval, nech Charlotte nezbadá, že ho to zaujíma. Svojou poznámkou ho okamžite chytila na háčik.

Macocha sa naklonila a významne zodvihla obočie. „Keby ti bola nejaký vyrozprávala, určite by si naň nezabudol.“

Jej odpoveď Charlieho znepokojila. Pravdaže nezabudol, ako mu mama nakazovala, aby sa držal od starého domu čo najďalej. Vtom mu to došlo. Jeho mame sa tu určite niečo prihodilo – niečo dosť zlé na to, aby sa tomu miestu celé roky vyhýbala. A to niečo nepochybne zavinila Charlotte DeChantová. „Čo si urobila mojej mame?“ vykrikol.

Charlotte sa oprela o stoličku a otrávene prevrátila oči. „Povedala, že som jej niečo urobila?“

Charlie ju prebodol pohľadom. „Nestihla, Charlotte. Ale varovala ma, aby som sa tomuto domu vyhýbal, a teraz už viem prečo. Za týmito múrmi sa deje niečo hrozné.“

Charlotte znehybnela, až Charliemu napadlo, či nezamrzla. „Čo je tu podľa teba také hrozné?“ spýtala sa nakoniec.

Najradšej by bol zo seba všetko vychrlil – no včas sa zháčil. Nesmie urobiť nijakú hlúposť. „Že si tu ty,“ jedovato jej zasyčal do tváre.

Charlotte pôsobila, akoby jej odľahlo.

„Pozri, o deťoch toho veľa neviem a na sladké rečičky som nikdy nebola. Preto mi odpusť, ak to vyznie trochu drsne, ale je načase, aby si sa spamätal. Inak to v tomto dome bude horšie, než si vôbec vieš predstaviť.“

Charlie sa sucho zasmial. „Horšie? Žijem v starej cha-trči s bláznivou ženskou a jej diabolskou mačkou.“

Macocha sa mykla a on vedel, že sa dotkol jej citlivého miesta. Bolo mu to jedno. Nenávidel ju. Najviac za to, že z neho urobila takého odporného chalana. Veľmi dobre si pamätal, že kedysi býval celkom milý chlapec.

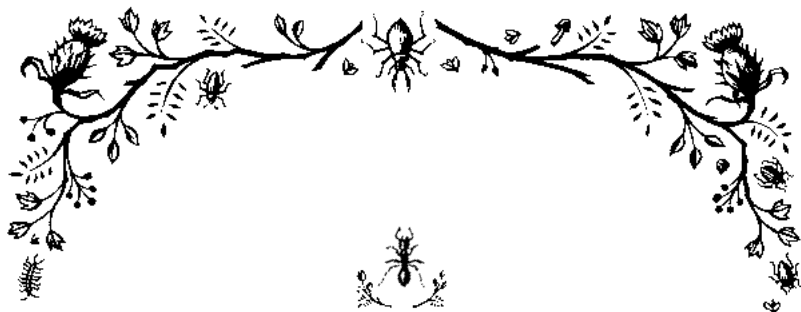
Teraz ním takmer neprestajne lomcovala zúrivosť. Často ani netušil prečo. Akoby sa mu od toho dňa, čo sa nastahoval do fialového domu, scvrklo srdce.

Teraz sklúzol zo stoličky, vzal hrnček a jediným pohybom vylial jeho obsah do výlevky. „Nechcem sa s tebou rozprávať. Prišiel som si po kávu. Ale aj to si pokazila.“

„Charlie, káva ti s tým nepomôže.“ Charlotte sa natiahla ponad stôl, aby ho chytila za ruku, no vytrhol sa jej. „Ak máš problém s tým, čo si myslím, zostávať hore nemá zmysel.“

Skôr než sa Charlie stihol spýtať, čo má na mysli, vyskočila zo stoličky. „Počkaj tu na mňa. Vybehnem po niečo do veže,“ vyhrkla Charlotte, akoby práve dostala úžasný nápad. „Mám tam niečo, čo by ťa mohlo zaujímať. Zdá sa, že nastal ten pravý čas, aby som ti to ukázala.“

Charlie však o nič z toho, čo by mu jeho macocha chcela ukázať, nemal najmenší záujem. Sotva začul, ako jej pod nohami zavrzgali schody do veže, ubzikol do svojej izby a rýchlo privrel dvere škatuľami. Potom vliezol do postele, natiahol si cez hlavu paplón a dúfal, že hnev, ktorý ním lomcoval, mu nedovolí zaspať.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

ČARODEJNICA

Pozrime sa, kto prišiel,“ zapriadlo čosi. „A práve včas na večeru.“

„Rada ťa opäť vidím, Charlie.“ zaznel známy škreklavý chichot. „Vyzeráš dnes doslova na zjedenie.“

Srdce mu zovrel náhly záchvat strachu a prudko otvoril oči. Nebol vo svojej izbe. Ležal na prični visiacej na polorozpadnutom kamennom múre, porastenom machom a prezenom plesňou. V čarodejnicinom žalári sa neocitol prvý raz, no dnes si mohol tento jaskynný priestor poriadne obzrieť. Uprostred miestnosti horel oheň. Valil sa z neho kúdol dymu.

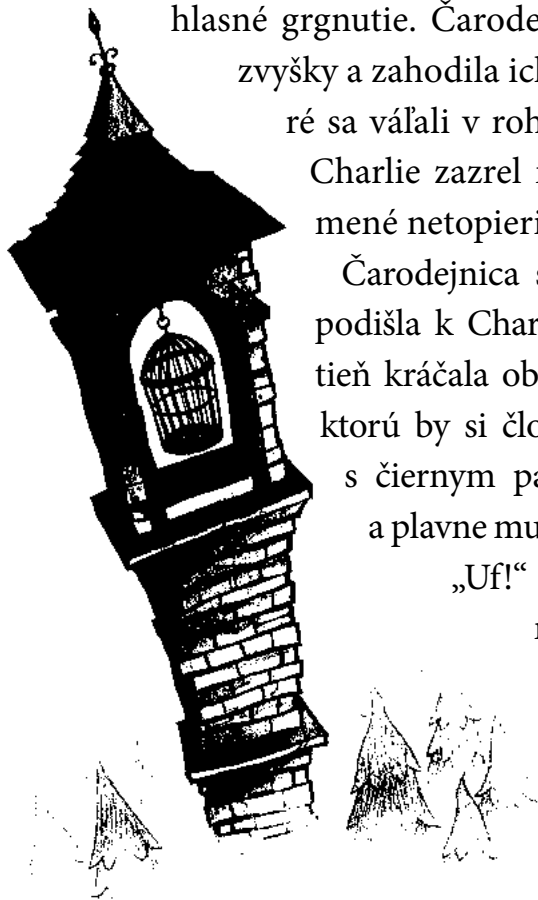
Charlie sa s námahou zaprel, aby sa posadil, no vzápätí zistil, že je ako zvyčajne pripútaný. Okolo zápästí oboch rúk a členkov mal omotaný hrubý povraz. Podarilo sa mu akurát trochu zodvihnúť hlavu, dosť na to, aby videl čarodejnicu sediacu vedľa obrovského kotla, ako sekáčikom na mäso čosi porciuje. Vždy

keď z toho pridala do kotlíka, ozvalo sa z neho hlasné grgnutie. Čarodejnica vstala, zhrnula zvyšky a zahodila ich na kopy smetí, ktoré sa váľali v rohu. Kútikom oka tam Charlie zazrel maličkú lebku a zlomené netopierie krídlo.

Čarodejnica so sekáčikom v ruke podišla k Charliemu. Vedľa nej ako tieň kráčala obrovská čierna mačka, ktorú by si človek poľahky pomýlil s čiernym panterom. Prikrčila sa a plavne mu pristála na hrudníku.

„Uf!“ zachrčal Charlie, keď mu ten prudký náraz takmer vyrazil dych.

„Je to chriašťel,“ skonštatovala

mačka, keď ho oňuchala a prešla mu jazykom po líci. „A že by bol bohvieako chutný, to sa tiež nedá povedať.“

„Tí zatrpknutí sú vždy odporní,“ vzdychla čarodejnica. „Ale nejako ho už zjeme. Nezabúdaj na moju skvelú omáčku, s tou sa dá zjesť naozaj všetko.“

Čarodejnica mala na sebe dlhé čierne šaty po členky, tie isté, čo nosila vždy. Jej tvár, ktorá vyzerala ako gumová maska, mala chorobne zelenú farbu a vlasy, ak vôbec nejaké mala, skrývala pod vysokým čiernym klobúkom. Nič z toho však nebolo zďaleka také hroziivé ako jej oči. Namiesto zreničiek v nich mala dve malé strieborné zrkadielka. Kedykoľvek sa na ňu Charlie pozrel, uvidel v nich svoj obraz.

Zalupal po dychu a pomyslel si, že vskutku nastala jeho posledná hodina, keď si to mačka rozmyslela, zoskočila späť na zem a obtrela sa čarodejnici o nohu. Charlie sa zhlboka nadýchol. „Okamžite ma rozviaž, ty odporná striga!“ zakričal.

Čarodejnica sa pobúrene ohradila. „Počula si? To chlapčisko ma tuším chcelo uraziť!“

Naklonila sa nad posteľ tak, že sa dlhokánskym nosom takmer dotýkala Charlieho líca. V jej zreničkách

zreteľne videl svoj znechutený výraz. „Nabudúce neplytvaj dychom, mladý muž. Hovoriť niekomu striga sa v týchto končinách považuje za kompliment. No dajme sa do práce. Najprv mi povedz, kde by si najradšej strávil túto noc. V kletke alebo v mačkinom bruchu? Vyber si, je to len a len na tebe.“

Pri spomienke na kletku sa Charlie zachvel. Visela na samom vrchu čarodejnicinej veže, kde azda kedysi býval obrovský zvon. Stará hrdzavá kletka vyzerala ako opustený domov nezvyčajne obrovského vtáka. Keď ju videl prvý raz, v jej rohu sa váľala rozpadnutá kostra. So zdesením pozoroval, ako čarodejnica spustila kletku dolu a bez mihnutia oka z nej kosti vymietla.

V poslednom čase sa kletka stávala Charlieho osudom takmer každú noc. Práve tam ho totiž čarodejnica zatvárala v jeho hrôzostrašných nočných snoch. Fúkal tam ľadový vietor. Nie raz zhora dopadali ťažké dažďové kvapky. Inokedy zasa skončil pod závejom čerstvo napadnutého snehu. Zmeny počasia však zďaleka neboli to najhoršie. Charlie sa v kletke zakaždým cítil taký osamelý, že tých pár hodín, ktoré v nej strávil, sa vlieklo ako týždne. A predsa sa odtiaľ ani raz nepokúsil ujsť. Dlhý čas si myslel, že niet kam. Pravda

však bola taká, že les, ktorý sa rozprestieral okolo čarodejnicinho domu, ho nesmierne desil. Ani na chvíľu ho neopúšťal pocit, že tam dole naňho čosi čaká a je to stokrát, ba tisíckrát horšie než táto bosorka.

„Rob si so mnou, čo sa ti zachce,“ vyprskol jej Charlie do ohyzdnej tváre. „Aj tak sa ráno prebudím vo svojej posteli.“

„Nevychovanec,“ pokrútila hlavou mačka, zazívala a obtrela sa svojej paničke o stehno.

„Neuveriteľné!“ Čarodejnica naoko pobúrene zošpúlila ústa. „Taký malý a už taký neokrôchaný. Vôbec sa nečudujem, že na druhej strane ho nikto nemá rád. Stavím sa, že by nikomu nechýbal, keby sme si ho tu nechali. Aj tam ho zrejme majú všetci plné zuby.“

Jej slová Charlieho hlboko ranili. O to viac, že už dlhšie mal podozrenie, že je to pravda. A vlastne sa ani veľmi nečudoval. Ku všetkým ostatným, okrem troch najbližších priateľov, sa naozaj správal hnusne. A vôbec nemohol zaručiť, že aj ich uchráni pred svojím hnevom.

„Myslím, že by nám všetci poďakovali, keby sme ho v tej klietke nechali,“ prehodila mačka.

„Ale predstav si tú oštaru! Každé ráno mu nosiť vodu, raz do mesiaca pod ním vymieňať noviny a...“

„V tom prípade by hádam bolo najlepšie,“ prerušila ju mačka, „keby sme ho rovno zjedli.“

„A vieš, že máš pravdu, moja?“ zaškerila sa čarodejníca a odšuchtala sa späť ku kotlu. „Idem po tú omáčku. Ty zatiaľ priprav ražeň.“

Charlie zažmúril oči a zo všetkých síl sa usiloval neprepadnúť panike. „Je to len sen,“ opakoval si šeptom a robil, čo mohol, aby tomu uveril. „Je to iba zlý sen, nočná mora, a tie nie sú naozaj.“

Striga sa vrátila k posteli a opäť mu strčila nos do tváre. Z úst jej páchlo, akoby si do nich práve hodila niečo z kopy odpadkov v kúte. „Vravel si niečo?“ zachechtala sa. „Ak som dobre počula, niekto ti tu nehanebne klame – vraj nočné mory nie sú skutočné! Ukážem ti, aká som skutočná, veď počkaj. Zajtra ťa navštívim v tom tvojom svete, ak mi neveríš.“

Charlie nemohol vedieť, či sú to plané hrozby, alebo nie. Mohla by sa nejakým spôsobom dostať do domu a odvliecť ho? „Tak to skús,“ oboril sa na ňu a dúfal, že to znelo dostatočne smelo. „Do mojej izby sa nedosta- neš.“

Bosorka sa posmešne rozchechtala a mačka sa smiala, až sa po zemi váľala. „Tak na to by som sa rada pozrela! Nevie, čo by som to bola za čarodejnicu, keby som si nevedela poradiť s niekoľkými papierovými škatuľami.“

„Odkiaľ...“ vyhrkol Charlie.

Čarodejnica sa sťažka posadila k nemu na posteľ. Zblízka jej šaty voňali stuchlinou a guľôčkami proti moliam.

„Odkiaľ viem o škatuliach v tvojej izbe? To by si sa čudoval, čo všetko o tebe viem.“ Kostnatými prstami s dlhokánskymi nechtami mu prehrabla vlasy. Charlieho telo sa skrútilo odporom, no bosorka si to vôbec nevšímala. „Vieš ty vôbec, prečo si ľudia myslia, že nočné mory sa nedejú naozaj?“

Charlie bol príliš zmätený, aby sa zmohol na nejakú odpoveď. Čosi dnes bolo celkom inak. Táto jeho nočná mora sa zrazu na tie predošlé prestala podobáť. Čarodejnica sa s ním doteraz takto nikdy nezhovárala.

„Je to preto, lebo väčšina ľudí sa nakoniec zobudí,“ pokračovala. „Ich duše sú tu, zatiaľ čo ich telá zostávajú až do rána v bezpečí na druhej strane.“ Naklonila sa

bližšie. „Vieš ty, na čo som prišla? Na to, ako ťa sem, do Podsvetia, dostanem aj s telom.“

Charlieho náhle opustili všetky sily. Hrôza mu zomkla pľúca ako zvieracia kazajka. „Ako?“ spýtal sa bezhlasne.

Bosorka mu pohladila líce chrbtom dlane. „Všetko závisí od toho, ako veľmi sa bojíš, môj milý. Ak je tvoj strach dostatočne silný, potom sa sem na druhú stranu sveta dostane aj tvoje telo,“ vysvetľovala mu so spokojným úškrnom. „A poviem ti, že nikoho, kto by sa bál viac než ty, Charlie Laird, som v živote nevidela.“

Možno mala pravdu. Charlie sa naozaj veľmi bál. No bol aj nahnevaný. „Nelichoť si,“ vyprskol. „Ak si ty s tou svojou vypĺznutou mačkou to najhoršie, čo ma tu čaká, tak to určite prežijem.“

Čarodejnica sa zasmiala na plné ústa a Charlie v nich zbadal sčerneté kýpte vyhnutých zubov. „Ale choď. Obaja veľmi dobre vieme, že nie som tvoja najhoršia nočná mora. Tam vonku je čosi, čo ťa desí omnoho viac, nemám pravdu, Charlie?“

Zmeravel. To čosi, čo sa nesmie ani vysloviť, ho desí miliónkrát viac než táto bosorka.

„Možno nevieš, ale tvoja najhoršia mora a ja sme veľmi dobré priateľky,“ pokračovala čarodejnica. „Vôbec by som sa nečudovala, keby čakala hen pred dverami aj teraz, keď sa o nej zhovárame. Nemám ju pozvať dnu? Som si istá, že sa nevie dočkať, kedy sa s tebou osobne zoznámi.“

Charlie tuho zažmúril oči. „Nie,“ zaskučal. „Prosím, nie. To ma radšej zjedzte.“

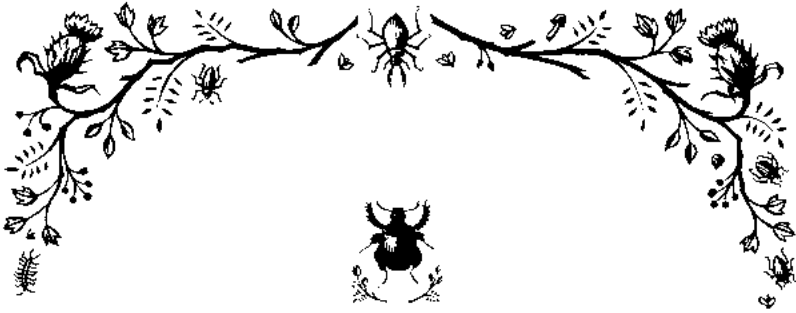
„Počula si to?“ nadšene sa ozvala mačka. „Povedal, aby sme ho zjedli! A aká náhoda, práve je čas večerať. Neprekážalo by ti, keby som si vzala tie jeho rozkošné palččky na nohách?“

„Pokojne si poslúž,“ núkala ju bosorka. „Hore v klietke ich aj tak nebude potrebovať.“

Mačka otvorila papuľu a Charliemu zaznel v ušiach jeho vlastný zdesený výkrik, keď mu zaťala ostré tesáky do chodidla. Zuby jej však cvakli naprázdno.

„Dofrasa, stráca sa nám!“ sklamane zaprskala mačka. „Rýchlo, odsekni mi z neho kúštiček!“

„Teraz nie,“ pokrútila bosorka hlavou a uškrnula sa. „Veď on sa vráti. Charlie veľmi dobre vie, že nám neutečie.“

~ PIATA KAPITOLA ~

PRÍŠERY

„**Á**áááááááá!“ Charlie počul vlastný prenikavý krik, no nevedel ho zastaviť.

Ktosi ním zatriasol. S vynaložením nesmierneho úsilia otvoril oči.

„Áááá!“ V izbe bolo šero, no dosť svetla na to, aby rozoznal postavu s tvárou schovanou za lepenkovou maskou, ktorá sa nad ním skláňala.

„To som ja!“ zapišťal detský hlas.

„Jack!“ vydýchol si Charlie a prestal sa brániť. Postava stojaca pri posteli si posunula masku navrch hlavy. Charlieho osemročný braček mal na sebe kostým hlav-

nej postavy z filmu *Captain America*, ktorý vysnoril v jeho škatuliach. Za posledné dva týždne si ho takmer ani raz nevyzliekol. Charlie, samozrejme, urobil scénu, no otec podržal stranu Jackovi. Ten kostým je Charlie-mu už aj tak malý, vyhlásil. A kostýmy sú na to, aby sa nosili – nie aby na ne padal prach niekde v škatuli. Ako by vôbec nebolo dôležité, že to bol posledný halloweensky kostým, ktorý mu ušila mama. Niekedy mal vskutku pocit, že je jediný, kto na ňu nezabudol.

Jackova tvár bola tak blízko, že mu Charlie mohol poľahky spočítať všetky pehy na nose. Charlie mal svetlé vlasy, no jeho brat bol takmer dokonalou kópiou ich otca, s neposlušnou šticou tmavých vlasov a tmavými šibalskými očami. Nebolo dňa, keď by niečo nevyparatil, no zatiaľ čo každé iné dieťa by za taký kúsok dostalo zaracha, na Jackových výčinoch sa dospeláci iba po-usmiali. Či už vystrihal mačke na hlave aztécke číro alebo rozkopal pol záhrady, keď hľadal pirátsky poklad. Bol taký rozkošný, že mu prešlo absolútne čokoľvek.

„Si v pohode?“ spýtal sa Jack.

„Jasné,“ otrávene prehodil Charlie, hoci lapal dych.

„Mal si zlý sen?“ vyzvedal brat. „Muselo to byť niečo ozaj hrozné.“

Charlie by sa najradšej od hanby prepadol. Zažmúril oči a hodil sa späť na vankúš. „Ako si sa sem dostal?“

Pohľadom zablúdil k dverám. Jackovi sa očividne podarilo odstrčiť škatule a poodchýliť dvere dosť na to, aby sa prešmykol do jeho izby. Barikády padli, pomyslel si Charlie skrúšene.

„Vstávame,“ vyhlásil Jack hlasom Kapitána Ameriku. „Charlotte už nachystala raňajky.“

Nebolo ani osem a Charlie už cítil, ako sa v jeho vnútri prebúdzajú temnota. Má pred sebou ďalší hrozný deň. „Odkedy nám macocha chystá raňajky?“ Charlotte o tomto čase už dávno bývala v LOTTINOM HERBÁRIU.

„Oddnes?“ mykol plecť Jack. „Rýchlo sa obleč. Umieram od hladu. Uvidíš, čo som našiel. Určite z toho odpadneš!“

Keď sa Jack pretisol odchylenými dverami späť na chodbu, Charlie sa znovu zakutral pod perinu a zamyslel sa nad tým, čo povedala čarodejnica. *Nikoho, kto by sa bál viac než ty, Charlie Laird, som v živote nevidela.* Bola to pravda? Sú azda jeho nočné mory horšie než mory tých druhých? Nikdy nebol bojko. A vždy

bol na to patrične hrdý. To však bolo dávno pred tým, ako raz uprostred sna precitol a zistil, že je v akomsi temnom lese.

Na prvý pohľad sa zdalo, že to miesto dôverne pozná. Vyzeralo to tam ako v lese, ktorý sa rozprestieral na južnom okraji Cypress Creeku, kam ľudia často chodievali na prechádzky. Aj Charlie tam s mamou chodieval vždy na jar nazbierať lúčne kvety, v lete lesné plody a na jeseň huby. Raz, keď šli do toho istého lesa na školský výlet, sa v ňom dokonca stratil. Dnes si pamätal, ako sa po ňom niekoľko hodín sám túlal. Slnko sa už klonilo k západu, keď mu spoza stromov vybehla v ústrety vystrašená mama. Keď sa jej konečne vymanil z náručia, podal jej hubu, ktorú pri svojich potulkách našiel, a vypýtal si za ňu sendvič s arašidovým maslom. Všetci ľudia, ktorí sa zúčastnili na pátracej akcii po stratenom chlapcovi, žasli, aký bol pokojný. V skutočnosti sa v tom lese ani trochu nebál. Bol si totiž istý, že mama ho bude hľadať – a ani na sekundu nezapochyboval, že ho nakoniec nájde.

Les v Charlieho nočnej more bol omnoho desivejší a temnejší. Stromy v ňom boli mohutnejšie a ich pokrútené konáre také husté, že cez ne neprenikalo takmer

nijaké svetlo. Pri každom kroku sa zabáral do vlhkého slizkého machu a okolo nôh sa mu ovíjali popínavé stonky rastlín, zatiaľ čo ďalšie ho nechceli pustiť zo svojho trnitého zajatia. Bežal, potkýnal sa, vstával a zasa bežal, v zúfalej snahe nájsť nejaké útočisko alebo aspoň trochu známe miesto. Tušil, že ho niekto hľadá, no tentoraz ani trochu netúžil po tom, aby ho našiel. To, čo sa zakrádalo v lesných tieňoch a nespúšťalo Charlieho z očí, ho desilo viac než čokoľvek predtým. Bežal ako o život – a nezastavil sa, až kým nenatrafil na starú zrúcaninu so zvonickou.

Jej kamenná veža bola vysoká ako trojposchodový dom. Na samom vrchu, tam, kde mal visieť zvon, škriekal húf čiernych netopierov. Z jedného z okien sa valil hustý tmavý dym. Pri stene čupela akási žena a plela maličký záhon. Bola oblečená do čierneho a vlasy mala zakryté šatkou. Keď Charlie podišiel bližšie, uvidel, že na záhone rastú huby všetkých možných tvarov, farieb a veľkostí. Rozoznal vatovec, zelenú a červenú muchotrávku, ktoré najčastejšie vídal na ilustráciách v rozprávkových knižkách. A tiež si spomenul, ako mu raz mama povedala, že tie najkrajšie huby sú často tie najjedovatejšie.

Niečo tu nebolo v poriadku. Charliemu náhle vyschlo v krku a po chrbte mu prebehli zimomriavky. Cítil, že sa potáca na okraji pasce. No nijako nedokázal čeliť predstave, že by sa mal vrátiť späť do lesa. Tá žena v čiernom je možno veľmi nebezpečná. To, čo naňho číha tam v lese, je však určite omnoho nebezpečnejšie.

„Tak si predsa len prišiel!“ Žena k nemu otočila hlavu a čudne ňou potriasala. Tvár mala zelenú ako Charlottine špenátové smoothie. Namiesto očí zrkadielka s veľkosťou mince. „Poviem ti, že si si dal riadne načas. Čakám tu na teba celú večnosť!“

„Kto... kto si?“ vyhrkol Charlie. „A odkiaľ ma poznáš?“

Ak tu naňho tá bosorka čakala, zrejme sa už dávno rozhodla, čo s ním urobí.

Natiahla pred seba ruku, akoby sa mu chcela predstaviť. „Som tvoja nočná mora. Teda jedna z nich. Myslím, že odteraz sa budeme vídať častejšie.“

V živote nebol taký zmätený. „Kde to som? Čo je to za miesto?“ Bol si istý, že sa mu to len sníva, no všetko vyzeralo až priveľmi skutočné. Pichalo ho v boku a po čele mu stekali kvapky potu. Počul, ako dychčí, a v nose ho štípal dym valiaci sa z okna veže.

„Zvyknú tomu hovoriť Podsvetie. Ale ty, Charlie, budeš tomuto miestu čoskoro vravieť ‚môj domov‘.“

Charlie sa zvrtol a bezhlavo sa rozbehol späť pomedzi stromy.

„Čo nevieš, že v tom lese straší?“ zajačala za ním bosorka. „Tu u mňa budeš v bezpečí.“

Keď sa Charlie z toho sna nakoniec prebudil, bolo mu, akoby bežal niekoľko hodín. Boleli ho nohy a pľúca mal ako v ohni. Pyžamo do nitky prepotené. Strach sa mu dostal tak hlboko pod kožu, že sa ho celý deň nemohol zbaviť. Strhával sa pri každom zvuku. A pri pohľade na les v diaľke sa mu zakaždým rozbúchalo srdce. Cítil sa vydaný napospas svojmu strachu a z pocitu bezmocnosti v ňom čoraz viac a viac narastal hnev. Temnota v jeho vnútri rástla a rozpínala sa. Bolo to horšie a horšie. Vždy ráno, keď sa zobudil a cez okno zazrel mraky na oblohe, nemyslel na nič iné, iba na to, že tentoraz sa čarodejníci určite podarilo uväzniť ho v temnom Podsvetí navždy. Ustavične presviedčal sám seba, že to nie je možné, no už si nebol istý vôbec ničím. Okrem jediného, že sa čoraz viac zaplieta do problémov.

„Pozerám, že ste vyhladli, Kapitán Amerika,“ žartom prehodila Charlotte a usmiala sa na Jacka. „Musí to byť poriadna fuška, brániť celý národ.“

Malý hrdina sedel za kuchynským stolom a napchával sa praženicou a odporne zelenými lievancami.

„Čo do nich, preboha, dala?“ šeptom sa spýtal Charlie brata, keď prišiel k stolu.

„Primiešala tam trochu ružičkového kelu,“ odvetila Charlotte, keďže ho začula. „A prisahá, že ťa to nezabije.“

„Kel, kvinoa, kuskus? Nechápem, prečo nemôžeme mať na raňajky slaninu ako všetci normálni ľudia,“ zamrmlal Charlie popod nos.

„Kel je mňamózny!“ vyhlásil Jack s plnými ústami.

„A ty si zasa priveľký na to, aby si chodil do školy v maškarnom kostýme,“ zavrčal Charlie a vytiahol stoličku, aby si sadol vedľa brata. Vedel, že sa naňho všetci oboria, aby do Jacka nezapáral. Aj to, že asi majú pravdu. No hnev bol vždy lepší ako strach.

Ešte sa ani nestihol posadiť, keď čosi zaprskalo. Práve na tej stoličke, ktorú si vybral, ležala Aggie. Nemiľosrdne do nej strčil, ledva sa stihla zakvačiť pazúrmí do jeho nohavice, no napokon aj tak so žuchnutím dopadla na zem a urazene odkráčala.

„Páni! Niekto sa nám zasa vyspal doružova. Dobré ráno, ty naše slniečko!“ pozdravil Charlieho otec spod hustých fúzov, ktoré si spolu s bradou pestoval už skoro rok. Charlie jeho nový výzor neznášal. Fúzy ani brada sa mu absolútne nehodili k okuliarom s hrubým čiernym rámom – a vôbec, teraz vyzeral ako ktosi cudzí, koho Charlie nepoznal. „Tuším si sa aj dnes zobudil do skvelej nálady!“

„Myslím to vážne. Takto do školy jednoducho ísť nemôže,“ odvetil Charlie, prv než si to stihol rozmyslieť. Aj tak si už z neho v škole všetci uťahujú pre Charlotte. Jeden blázon v jeho blízkom okolí mu bohato

stačí. „Je to trápne. Konečne by sa mal prestať správať ako rozmazané decko. Veď už chodí do tretej!“

„Ale uznaj, že základka v Cypress Creeku sa bez Kapitána Ameriku nezaobíde,“ zaštebotala Charlotte a položila pred Charlieho tanier plný zelených lievančov. „Kto by inak vytrestal všetkých zloduchov a ochránil ich bezmocné obeť?“

„Áno!“ vykrikol Jack spoza masky. „Presne ako hovorí!“

Charlie zagánil na macochu, no skôr než jej stihol odvrknúť, aby sa do toho nemiešala, zasiahol otec.

„Deje sa niečo, Charlie?“ spýtal sa ustarostene, hoci Charlie v jeho hlase začul bezmocný hnev. „Si namrzený a protivný, okrem toho vyzeráš, akoby si sa už týždne nevyspal. Zasa si hral celú noc videohry?“

Charlie zachytil Charlottin pohľad. Zrejme otcovi ich polnočnú schôdzku nespomenula a to bolo zvláštne. Zvyčajne si nemohol v prítomnosti macochy ani odgrgnúť, aby sa o tom otec nedozvedel. Určite má niečo za lubom.

„Nehral,“ odvrkol Charlie. Ani sa neobťažoval podotknúť, že otcovo obvinenie bolo absolútne neoprávnené, keďže všetky videohry zostali nevybalené

v škatuliach. Vzal si lievanec a vopchal si ho celý do úst. Chutil ako tráva, ale silou vôle sa ho prinútil prehltnúť.

„Si si tým istý?“ spýtal sa otec pochybovačne. Neveril mu. Už nie.

„Daj mu pokoj, zlato.“ Charlotte sa usmiala tak úlisne a sladko, až sa Charliemu obrátil žalúdok. „Ešte ich ani nevybalil.“

Jack vytiahol spod stola čierny obal. „Mám niečo, čo Charlieho určite rozveselí!“

Víťazoslávne tresol obalom o stôl a takmer pritom zhodil džbán s džúsom.

„Čo je to?“ spýtal sa Charlie.

„Príbeh!“ povedal Jack. „Našiel som ho ráno na kuchynskom stole.“

Od umývadla, v ktorom Charlotte oplachovala riady, sa ozvalo zarinčanie. „Ten obal je môj!“ vykrikla a Charliemu napadlo, či to nie je to, čo mu chcela včera v noci ukázať. „Ešte to nie je hotové. Prosím ťa, vráť mi to,“ obrátila sa k Jackovi. „Chystala som sa...“

„Hej, mrkni sa na to,“ pokračoval Jack, akoby ju nevnímal, hoci si rýchlo utierala ruky do utierky, aby sa obalu zmocnila. Otvoril ho a veselo prevracal stránky.

Charlie sa díval na ilustrácie, ktoré pripomínali obrázky zo Charlottinho stola. Ten, ktorý zazrel, keď ho vzala prvý raz do veže. Na väčšine z nich boli odporne príšery – prízraky, múmie a hlava človeka, ktorému spod klobúka vyliezali hady. Iba na jedinom obrázku boli nakreslené dve dievčatá – jedno so svetlými a druhé s ryšavými vlasmi. „Špica, čo?“ Jack sa nadšene obrátil na brata.

„Špica, jasné,“ zavrčal Charlie a vrátil sa k raňajkám, predstierajúc, že to ani trochu neprebudilo jeho zvedavosť. Aký blázon si vo voľnom čase kreslí obrázky príšer?

„O čom je ten príbeh?“ spýtal sa Jack, keď mu Charlotte vytrhla obal z ruky. „Môžem si ho prečítať? Prosím. Prosím, prosím, prosím.“

„Možno.“ Charlotte si zastrčila obal pod pazuchu. „Keď bude hotový.“

Ktovie prečo jej tak veľmi záleží na tom, aby si ho Jack neprečítal, premýšľal Charlie. Až teraz ho ten obal začal naozaj zaujímať. No radšej by umrel, než by to dal pred Charlotte najavo. Nakukne doň, keď bude sám doma.

„Ak je ten príbeh rovnako dobrý ako obrázky, čo som videl, tak je to zaručený mega úspech,“ vyhlásil Jack pochvalne. „Dáš mi svoj podpis?“